

ARTHUR MACHEN

TRAJA
PODVOVNÍCI

...rozprávania hrôzostrašných príbehov môže mať vražedné následky

EUROPA

ARTHUR MACHEN

EUROPA

Publikáciu z verejných zdrojov
podporil Fond na podporu umenia.

u. fond
na podporu
umenia

Albert Rachev

Zväzok 25

Arthur Machen: Traja podvodníci

Preklad © Ester Demjanová 2019

Doslov © Michal Havran 2019

Rédakčná úprava a poznámky © Martin Plch 2019

Návrh prebalu a grafická úprava © Martin Vrabec 2019

Sadzba © Milan Beladič (www.beeandhoney.sk) 2019

Ako dvadsiaty piaty zväzok edície Renfield
vydalo © Vydavateľstvo Európa, s.r.o. 2019

Prvé slovenské vydanie

www.vydavatelstvo-europa.sk

ISBN 978-80-89666-74-4

ARTHUR MACHEN

TRAJA
PODVODNÍCI

...rozprávanie hrôzostrašných príbehov môže mať vražedné následky

EUROPA

The image features three stylized human figures standing side-by-side. They are rendered in a sketchy, textured style with a light beige or off-white color. The background is a dark grey with a dense, irregular pattern of small, dark, curved lines, resembling a textured surface or a dense forest of small trees. The figures are positioned in the center of the frame, and their forms are somewhat abstract, with visible brushstrokes or pencil-like lines. The overall composition is centered and balanced.

TRAJA PODVODNÍCI

PROLÓG

„Pán Joseph Walters zrejme ostane aj na noc,“ povedal upravený a hladko oholený muž svojmu neveľmi okúzľujúcemu spoločníkovi, ktorý si ryšavé fúziky nechal voľne prerastať do krátkych bokombrád.

Dvaja muži stáli vo dverách vstupnej haly a hľadeli na seba so zlovestným úškrnom. Vzápätí po schodoch zbehla pomerne mladá žena a pristúpila k nim. Tvár mala skôr svojráznu a nezvyčajnú než peknú a oči sa jej ligotali ako dva lieskovce. V ruke držala balíček úhladne zabalený do pergamenového papiera a zasmiala sa spolu s priateľmi.

„Nezatvárajte,“ povedal upravený muž druhému. „Áno, do...“ vetu dokončil nepeknou nadávkou. „Vchodové dvere necháme pootvorené. Prípadná návšteva by ho mohla potešiť.“

Druhý muž naňho pochybovačne pozrel. „Ale je to rozumné, Davies?“ opýtal sa s rukou na rozpadávajúcom sa klopadle. „Nemyslím, že by sa to Lipsiovi pozdávalo. Čo myslíte, Helen?“

„Súhlasím s Daviesom, pretože je umelec a vy ste len obyčajný človek, Richmond, a tak trochu zbabelec. Samozrejme, že dvere necháme otvorené. Veľká škoda, že doktor Lipsius už musel odísť. Určite by sa dobre pobavil.“

„Nepochybne,“ vyhlásil úhladný pán Davies, „no náhle ho povolali na americký Západ, čo ho teraz určite dosť mrzí.“

Trojica vyšla von. Vlhkom a mrazom popraskané dvere nechali pootvorené a na okamih zastali v závetrí, ktoré im ponúkal polorozpadnutý prístrešok pred vchodom.

„Nuž,“ riekla dievčina, „tak je to teda za nami. Už viac nemusíme slediť po stopách mladého muža v okuliaroch.“

„Sme vašimi dlžníkmi,“ poznamenal pán Davies zdvoriло. „Ani doktor to pred svojím odchodom nezabudol pripomenúť. Ale nemali by sme sa my traja rozlúčiť? Za seba vravím dovidenia tu, pred týmto malebným, no plesnivejúcim

sídlom, môjmu priateľovi, pánovi Burtonovi, obchodníkovi so starožitnosťami a inými vzácnosťami,“ a s prehnaným úsmevom nadvihol klobúk.

„A ja,“ usmial sa Richmond, „hovorím *adieu* pánovi Wilkinsovi, osobnému tajomníkovi, ktorého spoločnosť bola postupom času trochu otravná.“

„Zbohom, slečna Lallyová, a tiež slečna Leicesterová,“ vyhrkla žena a svoje slová doplnila o roztomilý úklon. „Zbohom, všetky tajné dobrodružstvá, opona padla.“

Na tvárach pána Daviesa a mladej ženy bolo badať ponurý pôžitok, no Richmond si nervózne popoťahoval bokombrady.

„Som trochu otrasený,“ povedal. „V Spojených štátoch som už videl oveľa horšie veci, ale z toho plačlivého zvuku, ktorý sa z neho dral, mi prišlo nevoľno. A potom ten smrad... Nuž, nikdy som nemal bohvieako silný žalúdok.“

Traja spoločníci odstúpili od dverí a pomalým krokom sa vydali po hrboľatej, tmavozelenej ceste kedysi vysypanej štrkom, no dnes už len vlhkej a zarastenej machom. Bol príjemný jesenný večer, slabé lúče slnka sotva badaťne osvetľovali nažltnuté steny opustenej stavby a odhaľovali hnilobné škvrny, čierne pruhy po daždi z deravého potrubia, špinavé šmuhy opadanej omietky, zvesené konáre ponurého zlatého dažďa, ktorý sa krčil pri vchode a rozodratú zem neďaleko miest, kde sa na opotrebovaných základoch kopila páchnuca hlina. Bolo to zvláštne a nesúrodé sídlo, hlavné steny mohli mať hádam aj dvesto rokov, vikiere sa skláňali zo škridlicovej strechy a na oboch stranách mal dom gregoriánske krídla. Na prvom poschodí sa vynímali oblúkové arkierové okná a dve sťa by chrámové kupoly, ktoré niekto kedysi pomaloval ostrozelenou farbou, boli dnes sivé a bezvýrazné. Na ceste ležali rozbité kvetináče a z mazľavej hliny stúpala ťažká hmla. Zanedbané kríky rástli pomotané a beztvaré a páchli vlhkosťou a hrôzou. Atmosféra opusteného panského sídla pripomínala otvorený hrob. Trojica chvíľu pozorovala hrubú trávu a žihľavu, ktoré

bezútešne prerastali trávnikom a kvetinovými záhonmi, a potom sa zahľadela na smutné jazierko uprostred buriny. Tam, nad zeleným a masným bahnom, na skalách namiesto ľalií trónil hrdzavejúci Tritón a pôsobil dosť nepatrične – ako pohrebná pieseň zahraná na rozbitom lesnom rohu. V diaľke, za opusteným plotom a vzdialenými lúkami skĺzlo slnko trochu nižšie a krvavo žiarilo cez rovné bresty.

Richmond sa striasol a dupol nohou.

„Radšej by sme mali ísť,“ vyhlásil, „tu už nič nezmôžeme.“

„Nie,“ riekol Davies, „ale veď je to vlastne dokončené. Hodnú chvíľu som mal pocit, že toho gentlemana s okuliarmi nikdy nenájdeme. Bol to bystrý chlapík, ale – Bože môj! – napokon veru nepekne skončil. Poviem vám, že sa mi pozrel priamo do očí, keď som naňho v tom hostinci položil ruku. Ale kde to len mohol ukryť? Všetci by sme mohli odprisahať, že to nemal pri sebe.“

Dievčina sa zrazu rozosmiala a obaja muži sa prekvapene strhli.

„Och!“ zhíkol Richmond a zvrátil obočie. „Čo to má znamenať? Pozrite, Davies, niečo z toho kvapká.“

Mladá žena venovala letný pohľad malému balíčku vo svojich rukách a sčasti odokryla baliaci papier.

„Áno, pokojne sa pozrite,“ usmiala sa, „bol to môj vlastný nápad. Nemyslíte, že sa bude pekne vynímať v doktorovej zbierke? Je z pravej ruky, z tej, ktorá vzala *Zlatý Tiberius*.“

Pán Davies znalecky prikývol a pán Richmond nadvihol svoj škaredý cylinder a špinavou vreckovkou si utrel čelo.

„Idem,“ vyhlásil, „vy dvaja tu môžete ostať, ak chcete.“

Trojica prešla pozdĺž zanedbanej a zoschnutej záhrady k stajniam, na chvíľu zastavila pri zadnom plote a potom sa vybrala kamsi ďalej. Asi o päť minút sa k temnej príjazdovej ceste pre koče prišuchtali dvaja gentlemani, ktorí sa z nudy rozhodli preskúmať toto zabudnuté londýnske predmestie. Prázdny dom sledovali z chodníka a popri

pozorovaní spustošenej stavby niekoľko minút zanietene moralizovali.

„Aha, Dyson,“ povedal jeden z nich po chvíli. „Pozrite sa na tie horné okná. Slnko zapadá, a hoci sú sklené tabule zaprášené, špinavé rámy a arkiere sú v jednom ohni.“

„Phillipps,“ vyhlásil starší a (treba dodať) nadutejší z dvojice, „popustím uzdu svojej fantázii. Jednoducho tomu neviem odolať. Na mieste, kde vládne šero a rozklad, kde kráčame v cédrovej temnote a nebesky čisté ovzdušie nám práchnivie v pľúcach, si nedokážem zachovať chladnú hlavu. Vidím silnú žiaru na okenných sklách; tá budova je nepochybne začarovaná. A práve tá izba, hovorím vám, sa celá topí v krvi a plameňoch.“

DOBRODRUŽSTVO ZLATÉHO TIBERIA

Páni Dyson a Phillipps sa zoznámili vďaka jednej z nespočetného množstva náhod, aké sa na londýnskych uliciach odohrávajú takmer každý deň. Pán Dyson bol intelektuál a nešťastný príklad nevhodne uplatneného talentu. Mal vlohy, vďaka ktorým sa v rozpuku mladosti mohol zaradiť medzi obľúbených románopiscov, no on písal zvráteným štýlom. Treba uznať, že akademická logika mu nebola neznáma, o logike života však vedel pramálo. Považoval sa za umelca, hoci v skutočnosti bol len nečinným, ale zvedavým pozorovateľom cudzieho úsilia. Spomedzi všetkých tých klamných domnienok si na sebe cenil najmä veľkú usilovnosť a do svojho obľúbeného pôsobiska – malej trafiky na Great Queen Street – vchádzal vždy s výrazom najvyššej únavy. V obchodíku potom pred každým, kto ho bol ochotný počúvať, vyhlasoval, že videl slnko vychádzať i zapadať hneď dvakrát za sebou. Majiteľ trafiky – nezvyčajne zdvorilý muž v strednom veku – Dysona toleroval vďaka svojej priateľskej náture, ale najmä preto, že bol jeho stálym klientom. Dovolil mu sedieť na prázdnom sude a lamentovať nad literárnymi a umeleckými záležitosťami, kým sa neunavil, prípadne do konca otváracích hodín, pretože ak aj neprilákal nových zákazníkov, jeho výrečnosť aspoň žiadnych neodohnala. Dyson sa vyžíval v experimentovaní s tabakom a neúnavne skúšal stále nové kombinácie. Jedného rána, krátko po tom, čo vošiel a vypýtal si svoj najnovší nezmyselný tabakový rozmar, do obchodu vstúpil mladík zhruba v jeho veku, objednal si to isté a so zdvorilým úsmevom sa mu prihovril. Dysonovi to nesmierne zalichotilo a po niekoľkých zdvorilostných frázach sa pustili do debaty. O hodinu už trafikant pozoroval nových priateľov, ako sedia vedľa seba na sudoch pohrúžení do rozhovoru.

„Drahý pane,“ vyhlásil Dyson, „prezradím vám, čo je úlohou literáta. Má urobiť jediné – vymyslieť silný príbeh a vyzroprávať ho skvelým spôsobom.“

„V tom s vami úplne súhlasím,“ pritakal pán Phillipps, „no dovoľte mi trvať na tom, že v rukách naozajstného majstra pera je každý príbeh úchvatný a všetky okolnosti majú zvláštne čaro. Na obsahu nezáleží zďaleka tak veľmi ako na forme. Najhodnotnejšiu literárnu zručnosť možno skutočne badať až vtedy, keď sa zdanlivo bežný obsah premení alchýmiou formy na umenie najvyššieho kalibru.“

„To je vskutku dôkaz výnimočnej zručnosti, no takéto prejavy sú pochabé, alebo minimálne nerozvážne. Je to akoby talentovaný huslista predvádzal, aké ohromné melódie dokáže vymámiť z hračkárskej gitary.“

„Nie, nie, v tomto sa rozhodne mýlite. Vidím, že na život nazeráte úplne pomýlene. Mal by som vás dostať na správnu cestu. Poďme ku mne, bývam neďaleko.“

A tak sa z pána Dysona stal spoločník pána Charlesa Phillippsa, ktorý žil v tichej štvrti neďaleko Holbornu. Od toho času sa navzájom navštevovali niekedy v pravidelných a občas v celkom nepravidelných intervaloch a dohadovali sa na stretnutiach v obchodíku na Great Queen Street, kde ich reči znižovali trafikantov profit na polovicu. Vo vzduchu okolo nich sa neustále chveli naratívne schémy. Dyson vyzdvihoval číru predstavivosť, kým Phillipps, ktorý študoval fyziku a bol relatívne dobrým etnológom, trval na tom, že každé literárne dielo by malo stavať na vedeckom základe. Vďaka slepej láskavosti zosnulých príbuzných nemusel ani jeden z nich hladovať, a tak spolu rozjímali nad veľkolepými témami, príjemne márnili svoj čas a hýrili nedbanlivými radosťami bohémstva ďaleko od dosahu trpkkej nepriazne osudu.

Jedného júnového večera sedel pán Phillipps v pokojnej samote svojho príbytku na námestíčku Red Lion. Otvoril okná, potichu fajčil a pozoroval živý pohyb pod sebou. Obloha bola jasná a večerná žiara západu slnka akoby sa z nej

nechcela vytratiť. Červenajúci sa súmrak letného večera zápasil s plynovými lampami na námestí a vedno vytvárali šerosvit, ktorý mal v sebe čosi nadpozemské. Deti, ktoré sa preháňali sem a tam po chodníku, oddychujúci lenivci pri pohostinstve či náhodní okoloidúci skôr blikotali a vznášali sa v hre svetla, než by sa zhmotnili v jasné figúry. V domoch oproti z jedného okna za druhým pozvoľna vyskakovali štvorce svetla. Sem-tam nabrala postava za žalúziami tvary len na to, aby neskôr zmizla, a toto mierne divadelné čaro našlo náležitý sprievod v koloratúrach a ozdobách odvážnej talianskej opery z neďalekého kostolného organu, ktoré zneli do neutíchajúceho basového mrmlania mestskej premávky. Phillipps si vychutnával scenériu a jej účinky – svetlo na oblohe slablo a premenilo sa na temnotu, námestie postupne utíchlo, kým on stále zasnene sedel pri okne, až kým ho neprebudilo ostré zvonenie zvončeka. Pozrel na hodinky a zistil, že je už po desiatej. Ozvalo sa klopanie, dnu vstúpil jeho priateľ, pán Dyson, a podľa svojho zvyku si sadol do kresla, kde začal v tichosti fajčiť.

„Viete, Phillipps,“ začal rozvláčne, „vždy som sa usiloval o úžas. Spomínam si, ako ste v tomto kresle nástojili na tom, že nikto nemá právo využívať v literatúre veci nádherne, nepravdepodobné či náhodné, podľa vašej mienky preto, že tak robiť je nesprávne, pretože v skutočnosti sa nádherne a nepravdepodobné veci nedejú a ľudské životy nie sú plné zvláštnych náhod. A teraz, priateľu, ak by to tak naozaj bolo, záver, ku ktorému ste dospeli, by som nepovažoval za správny, pretože si myslím, že teória ‚kritiky života‘ je číry nezmysel. Lenže ja vyvrátim už váš základný predpoklad. Dnes sa mi stala celkom nezvyčajná vec.“

„Dyson, úprimne ma teší, čo počujem. Oponujem síce vášmu argumentu, nech už je akýkoľvek, no ak budete taký láskavý a porozprávate mi o svojom dobrodružstve, urobíte mi veľkú radosť.“

„Nuž, bol to skutočne nevšedný zážitok. Mal som veľmi náročný pracovný deň a zo svojej starej pracovne som sa od

siedmej hodiny predchádzajúceho večera takmer nepohol. Chcel som rozlúsknuť ten nápad, o ktorom sme diskutovali minulý utorok, viete, ten o fetišistovi.“

„Spomínam si. Podarilo sa vám na niečo prísť?“

„Áno, a dopadlo to oveľa lepšie, než som predpokladal, no s nemalými ťažkosťami – zvyčajná agónia medzi predstavou a jej prevedením. Tak či onak, dokončil som to okolo šiestej dnes večer a povedal som si, že by som sa mal ísť trochu nadýchať čerstvého vzduchu. Vyšiel som von a celkom bezcieľne sa túlal ulicami – hlavu som mal plnú svojho príbehu – ani som si veľmi nevšimával, kam vlastne idem. Dostal som sa do tichých miest na severe Oxford Street, keď idete smerom na západ do tej nóbl obytnej štvrte, ktorou vás sprevádza štuková omietka a zarážajúci blahobyt. Zabočil som na východ – opäť bez toho, aby som si to uvedomoval, a keď som míňal akúsi ponurú, zle osvetlenú, prázdnu bočnú uličku, bola už úplná tma. Ani v najmenšom som vtedy netušil, kde sa vlastne nachádzam, no neskôr som zistil, že som bol len na skok od triedy Tottenham Court. Záhalčivo som kráčal ďalej a vychutnával si pôžitok z upokojujúceho ticha. Na jednej strane sa rysovali zadné priestory nejakého väčšieho obchodu – rady zaprášených okien sa dvíhali do noci, lemované mechanizmami na prenášanie ťažkého tovaru, ktoré pripomínali skôr šibenice, a pod nimi sa črtali veľké, pevne zamknuté a zaistené dvere. Všetko bolo tmavé a pusté. Za tým nasledoval veľký sklad nábytku, na opačnej strane sa týčil pochmúrny múr, odpudivý asi ako stena žalára, potom veliteľstvo nejakého dobrovoľníckeho pluku a za ním priechod, ktorý viedol na dvor plný vozov na prenajatie. Na prvý pohľad to bola neobývaná ulička a záblesky svetiel sa v oknách objavovali len výnimočne. Premýšľal som nad zvláštnym pokojom a pochmúrnosťou miesta, ktoré nemôže byť ďaleko od pulzujúcej hlavnej tepny londýnskeho života, keď som odrazu začul zvuk náhliacich sa nôh, ktoré si to razili po chodníku plnou rýchlou. V tej chvíli z úzkeho priechodu, ktorý na prvý pohľad vyzeral ako vchod do

stajní, doslova vyletel človek – katapultovalo ho rovno pod mojím nosom. Uháňal okolo mňa a pri behu niečo odhodil. Vzápätí zabočil do inej ulice a zmizol mi z očí skôr, než som si stihol uvedomiť, čo sa vlastne stalo. No oňho som sa veľmi nezaujímal, sledoval som voľačo iné. Spomenul som vám, že čosi zahodil, nuž a tá vec ma takmer oslepila – akoby vzduch preťal ohnivý záblesk. V letku to dopadlo na chodník a ja – nemohol som si pomôcť – som sa za tým vydal. No až keď sa hybná sila toho zvláštneho predmetu zmenšila, uvedomil som si, že je to čosi ako rolka polpenčí. Gúľala sa stále pomalšie, až sa odkotúľala k jarku, kde chvíľu balansovala na jeho okraji a napokon odtancovala rovno do kanála. Zrejme som v zúfalstve aj vykrikoval, hoci som, pravdaže, netušil, za čím sa vlastne ženiem. A potom som s úľavou zbadal, že neskončila v útrobach kanálu, ale zastavila sa priečne na jeho mrežiach. Sklonil som sa, zodvihol ju a chcel som pokračovať, keď sa znova ozval zvuk bežiacich krokov. Vlastne ani neviem prečo, no strmhlav som sa hodil k stajniam a uchýlil sa do tieňa, nakoľko to len bolo možné. Niekoľko metrov od môjho úkrytu sa prehnal chlap a mne sa neuveriteľne uľavilo, že som sa skryl. Nerozoznal som jeho črty, no videl som jeho lesklé oči a odhalené zuby. V ruke držal nepekne vyzerajúci nôž a mne okamžite napadlo, že gentleman číslo jedna by sa ocitol v poriadnej kaši, keby ho tento druhý lupič, či kto to bol, dohonil. Verte mi, že lov líšok je dostatočne vzrušujúci, keď v zimné ráno zvučne trúbia lesné rohy, lovecké psy s vervou štekajú a ryšavé kožušky uháňajú kade ľahšie, no to je nič v porovnaní s honom na človeka, a toho som bol dnes večer na chvíľu svedkom. Ten chlapík mal zrejmú chuť zabíjať a nemyslím, že štvaný muž mal náskok viac ako päťdesiat sekúnd. Ostáva mi len dúfať, že mu to stačilo.“

Phillipps sa zaboril hlbšie do kresla, znovu si zapálil fajku a zamyslene z nej bafkal. Dyson sa začal prechádzať hore-dolu po miestnosti a hodnú chvíľu uvažoval o závane násilnej smrti, ktorý sa okolo neho mihol, o odlesku noža vo

svetle pouličnej lampy, o zúrivosti prenasledovateľa a hrôze prenasledovaného.

„Nuž,“ ozval sa pán Phillipps po niekoľkých minútach, „a čo ste to vlastne uchránili pred pádom do kanála?“

Dyson sa zarazil, pretože otázka ho zjavne prekvapila. „Naozaj netuším. Ani mi nenapadlo si to poriadne obzrieť. No môžeme to urobiť hneď teraz.“

Chvíľu šmátral vo vrecku vesty, potom vytiahol malú žiarivú mincu a položil ju na stôl. Ligotala sa pod lampou oslnivou impozantnosťou rýdzeho zlata – vyrytý portrét i písmená z nej nápadne vystupovali a boli natoľko zreteľné, akoby mincovňa opustila len pred mesiacom. Dvojica sa nad ňu sklonila, pán Phillipps ju vzal do rúk a dôkladne preskúmal.

„Imp. Tiberius Caesar Augustus,“ prečítal nápis, potom prezrel rubovú stranu, s úžasom zalapal po dychu a nakon sa s ohromným nadšením obrátil k priateľovi.

„Viete vy, čo ste našli?“ opýtal sa.

„Zrejme nejakú starú mincu historickej hodnoty,“ odvetil Dyson pokojne.

„Presne tak, je to *Zlatý Tiberius*. Lepšie povedané, je to *jediný Zlatý Tiberius!* Pozrite sa na zadnú stranu.“

Až vtedy si pán Dyson uvedomil, že na minci je vyrazená postava fauna stojaceho uprostred trstia a tečúcej vody. Jeho črty boli detailne prepracované a vynikali jemnými obrysami – mal krásnu, no hrozivú tvár. Dyson si spomenul na známy príbeh z gréckej mytológie o chlapcovi so zvieracou podobou, okolo ktorého sa postupom rokov začal vznášať chlipný kozí pach.

„Áno,“ povedal, „skutočne zaujímavý exemplár. Viete o nej niečo?“

„Poznám jej históriu. Je to jeden z pomerne mála zachovaných historických artefaktov z toho obdobia. Považuje sa za legendárnu, pretože patrí medzi neobyčajne slávne klenoty a veľa sa o nej popísalo. Je opradená hrbou povestí – povráva sa, že ju spolu s ostatnými mincami dal na oslavu

svojich neslávnych výstredností vyraziť rímsky cisár Tiberius. Pozrite, čo má napísané na rube: ‚VICTORIA‘. Zvláštnou súhrou okolností skončili všetky tieto mince v taviacom kotle a zachrániť sa podarilo iba jedinú. Z času na čas sa blyсне v dejinách, objaví sa a zmizne. Niekedy o nej sto rokov nepočuť, prekračuje aj hranice kontinentov. ‚Objavil‘ ju istý taliansky humanista, ktorý ju neskôr stratil a potom znovu našiel. Nik o minci nepočul od roku 1727, kedy ju sir Joshua Byrde priviezol do Anglicka z tureckého Aleppa. Spolu s ňou však napokon zmizol aj on, asi mesiac po tom, čo ju ukázal akémusi zberateľovi. Odvtedy nikto netušil, kde sa nachádza. A teraz je tu!

Odložte si ju do vrecka, Dyson,“ riekol po hodnej chvíli. „Nedovoľte, aby ju niekto zazrel a nikomu o nej nehovorte. Videl vás niektorý z tých dvoch?“

„Nuž, verím, že nie. Prvý muž, ktorého vyplula tmavá ulička, mal zjavne starosť sám o seba a som si istý, že ten druhý ma zazrieť nemohol.“

„Ani vy ste ich poriadne nevideli? Nespoznali by ste niektorého z nich, keby ste ho zajtra stretli na ulici?“

„Nie, nemyslím si. Bola tam úplná tma a oni utekali, akoby im horelo za päťami.“

Obaja chvíľu ticho sedeli a každý v duchu rozvíjal vlastné predstavy o príbehu. Dysonova túžba po úžasnom pomaly vyhrávala nad jeho triezvejšími myšlienkami.

„Na mňa je to až priveľmi podivné,“ povedal napokon. „Už len to, čo som videl, je dosť zvláštne – človek sa potíka tichou, nenápadnou a úplne bežnou londýnskou štvrťou, uličkou tmavých domov a prázdnych stien, a tu zrazu všetko pohltí akýsi závoj – z priepasti sa cez dlaždice predierajú jedovaté výpary, dočervena rozpalená zem pod ním žiari a on akoby začul syčanie pekelného kotla. Muž v šíaleňom strachu o vlastný život, zúriva nenávisť mu už s vytaseným nožom ohnivo ťuká na rameno – tu naozaj cítiť hrôzu, no ako to všetko zapadá do toho, čo ste mi povedali? Poviem vám, Phillipps, zápleťka sa nám zauzľuje, naše kroky budú

odteraz úzko späté s tajomstvom a aj tie najbežnejšie udalosti nadobudnú nový význam. Môžete sa tomu otočiť chrbtom a zatvoriť si pred tým oči, no nasilu vám ich otvoria. Pamätajte na moje slová – budete sa musieť uchýliť k tomu, čo je nevyhnutné. Čírou náhodou sa nám do rúk dostala táto stopa – azda trochu nejasná, no je našou úlohou po nej ísť. Pokiaľ ide o vinníka v tomto zvláštnom prípade, ten nám neujde. Svoje siete rozhodíme ponad celé toto veľké mesto, zahalíme nimi ulice i námestia a jedného dňa nejakým spôsobom odhalíme pravú tvár doposiaľ neznámeho zločinca. Vskutku sa mi takmer zdá, že ho vidím pomaly sa zakrádať k nášmu tichému námestíčku – túla sa mestom, zdanlivo bezcieľne sa poneviera po nekonečných hlavných triedach, no po celý čas sa vytrvalo blíži, priťahovaný neodolateľnou silou, ako lode vábené spevom Sirén.“

„Som presvedčený,“ vyhlásil Phillipps, „že ak budete mincu naďalej vyťahovať z vrecka a strkať ju ľuďom popod nos, ako to robíte práve teraz, s najväčšou pravdepodobnosťou sa čoskoro stretnete so zločincom – je však otázne, či s tým, ktorého máte na mysli. Celkom určite by vás o ňu násilne pripravil. Nevidím žiadny dôvod sa tým zapodievať. Nikto vás nevidel mincu dvíhať a nikto teda nevie, že ju máte. Za seba vravím, že ja budem pokojne spávať, cítiť sa bezpečne ako doteraz a plne sa spoľahnem na prirodzený chod vecí. Večerné udalosti spojené s hrozivým zážitkom sú nepochybne pozoruhodné, no rázne s nimi odmietam mať čokoľvek spoločné a, ak to bude potrebné, poradím sa aj s políciou. Nenechám sa ztročiť *Zlatým Tiberiom*, hoci sa ku mne dostal pomerne melodramatickým spôsobom.“

„Za seba môžem povedať,“ poznamenal Dyson, „že sa ako potulný rytier vydám v ústrety dobrodružstvu. Niežeby som ho musel hľadať, dobrodružstvo si nájde mňa – budem ako pavúk uprostred svojich sietí reagovať na každučký pohyb, na akékoľvek upozornenie.“

Krátko na to Dyson odišiel a pán Phillipps strávil zvyšok noci skúmaním starodávnych hrotov šípov, ktoré